Chlumeček

květen - červen 2024

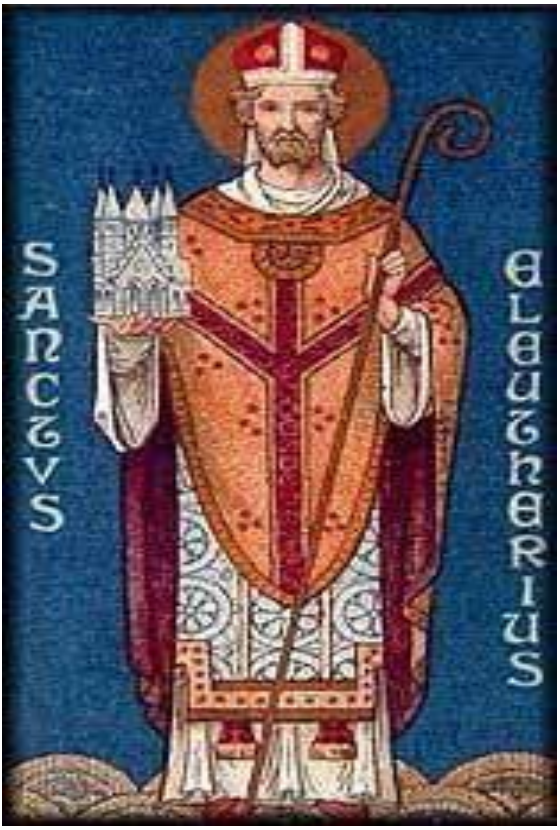

13.papež
Svatý Eleutherus

Začátek pontifikátu – 175
Konec pontifikátu – 186

Dvouměsíčník farnosti Luže

Papežové

Postní duchovní obnova

Modlitba za děti

Koncerty na Chlumku

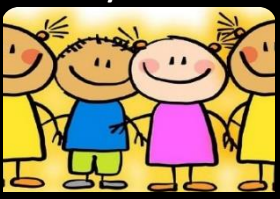

Dětská sekce

Příroda vítá Královnu

(autor neznámý)

Dnes pějte ptáci ve větvích
a šumte lesy k chvále,
zvonečky modré na lukách
zvoňte dnes neustále.

Potůčku bublej vesele,
když skáčeš přes kamení,
přišlo k nám jaro z daleka,
květy jsou jeho znamení.

A přišel s ním měsíc máj,
do naší milé země,
máj – měsíc naší Matičky,
Matičky lidského plémě.

V kostelích zní známé písně,
lid je ve vroucí pobožnosti,
modlitby vznáší se k nebesům,
Marii a Ježíši k velebnosti.

(MD)

„Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista“.

(Gal. 1, 3)

Milí přátelé a čtenáři Chlumečku,

stojím na začátku postní doby a kladu si otázku, o čem budu psát v dalším čísle Chlumečku pro čas velikonoční. Vybavilo se mi jedno zamyšlení kar. Ch. Schönborna, rodáka ze severních Čech.

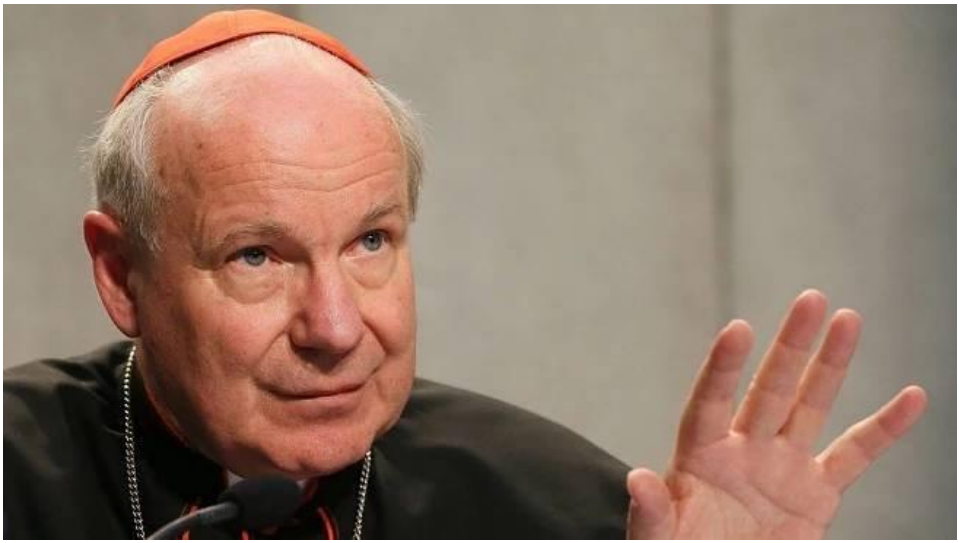

Vím, že někde velmi hezky řekl: Chceme-li pochopit svůj úkol učedníků a učednic Ježíšových, musíme se nejprve zaměřit na cestu židovského národa. Jsou to naše první dějiny, staletá škola Boží vůle. Jde o to naučit se, co znamená jeho vyvolení, jak říkají židé. Pro katolíky, kteří jsou menšinou, to není snadné. Při jednom setkání s lidmi židovské obce se ho někdo ptal, jaká je situaci katolíků v Evropě a pan kardinál mu říkal, jakým různým nepříjemnostem musí církev v Evropě čelit. A rabín mu na to s úsměvem odpověděl. My Židé jsme byli po staletí zvyklí na to, že ať jsi byl Žid, sympatický nebo nesympatický, ať ti tleskali nebo ne, jedno je jisté: pořád jsi Židem! „Vždycky, v mnoha částech světa, se na tebe budou koukat tak trochu křivě.“ A dodal: „Vy katolíci si také budete muset zvyknout, že vám budou říkat: A jéje, církev! A když budete mít úspěch či

neúspěch, ať vás budou kritizovat nebo chválit, budou říkat: Ach, ta církev, ti katolíci…“ Nebuďte z toho smutní, spíš by to mohlo být poučení, co znamená být učedníkem v Ježíšově smyslu. Je to obrazně řečeno „cihla milosti.“ Domnívám se, že i v evangeliu najdeme potvrzení toho, co pan kardinál vyslovil.

V evangeliu velikonoční doby čteme pravidelně slova: Tak Bůh milovat svět, že dal svého syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul a měl život věčný. Sv. Jan autor textu označuje pojmem svět v podstatě tři skutečnosti. Přesněji: tři aspekty jedné skutečnosti. Je to stvořený svět, který vidíme kolem sebe, krásy přírody, máme mnoho krásných míst, za druhé: **svět**, který tady založil Ježíš Kristus, díky tomu jsem tady v kostele, kdy se modlíme, aby se jeho království lásky tady na zemi šířilo, a za třetí: **svět** zla a nenávisti. Tyto světy se nějak prolínají, jsou propojeny, a to vyvolává zmatek, a teď jak se v tom orientovat. Lidé si kladou otázky, proč je tady zlo. V bibli čteme: tak Bůh miloval svět… Můžeme říci: Jsou tedy tři světy, svět přirozený, svět otevřený evangeliu a svět uzavřený dobru a lásce. Každý z nás žije v těchto třech světech dobra i zla. Zorientovat se v tom není snadné, ale je to velmi důležité, pokud chceme trošku porozumět tomu, co se kolem nás i v našem vnitřním světě (v našem srdci) denně odehrává.

Snad moje úvaha bude někomu k prospěchu, požehnaný čas jarních a letních měsíců přeje o. Josef

OTÁZKY A ODPOVĚDI PRO KŘESŤANA

První kapitola - Zjevení modlitby

Zjevení modlitby ve Starém zákonu

547. Existuje v evangeliu nějaká Mariina modlitba?
Kromě Mariiny prosby v Káně Galilejské, nám evangelium předává *Magnificat* (Lk 1,46-55), který je chvalozpěvem Matky Boží a církve, radostný dík, který vystupuje ze srdce chudých, protože jejich naděje se uskutečnila naplněním božských přislíbení.

Modlitba v době církve

548. Jak se modlila prvotní křesťanská obec v Jeruzalémě?
Na počátku Skutků apoštolů stojí napsáno, že v první jeruzalémské komunitě, vychované Duchem svatým k životu modlitby, věřící setrvávali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách (Sk 2,42).

549. Jak zasahuje Duch svatý do modlitby církve?
Duch svatý, niterný učitel křesťanské modlitby, vychovává církev k životu modlitby a dává stále hlouběji vstupovat do kontemplace nezbadatelného tajemství Krista. Způsoby modlitby, které jsou vyjádřeny v apoštolských a kanonických spisech, zůstanou směrodatné pro křesťanskou modlitbu.

550. Které jsou podstatné formy křesťanské modlitby?
Jsou to velebení a adorace, prosebná a přímluvná modlitba, vzdávání díků a chvály. Eucharistie obsahuje a vyjadřuje všechny způsoby modlitby.

551. Co to je dobrořečení?
Dobrořečení je odpověď člověka na Boží dary: dobrořečíme Všemohoucímu, který nám žehná a zahrnuje nás svými dary.

552. Jak lze definovat adoraci?
Adorace je klanění člověka, který uznává, že je tvor před svým třikrát svatým Stvořitelem.

553. Jaké jsou různé formy prosebné modlitby?
Může to být prosba o odpuštění nebo také pokorná a důvěryplná prosba za všechny naše potřeby jak duchovní tak tělesné. Avšak první skutečností, po níž máme toužit, je příchod Království.

554. V čem spočívá přímluva?
Přímluva spočívá v tom, že prosíme o něco ve prospěch někoho druhého. Připodobňuje nás a spojuje s modlitbou Ježíše, který se u Otce přimlouvá za všechny lidi, zvláště za hříšníky. Přímluva se má vztahovat i na nepřátele.

555. Kdy se vzdávají Bohu díky?
Církev vzdává Bohu díky neustále, především slavením eucharistie, v níž nám Kristus dává účast na svém díkučinění Otci. Každá událost se tedy pro křesťana stává důvodem k díkučinění.

556. Co to je modlitba chvály?
Chvála je způsob modlitby, v níž se mnohem bezprostředněji uznává, že Bůh je Bohem. Je naprosto nezištná: opěvuje Boha pro něho samého a vzdává mu slávu, protože je.

Druhá kapitola
Tradice modlitby

557. Jak důležitá je tradice ve vztahu k modlitbě?
V církvi učí Duch svatý Boží děti modlit se prostřednictvím živé tradice. Vždyť modlitba se neomezuje na spontánní projev vnitřního popudu, nýbrž zahrnuje kontemplaci, studium a pochopení duchovních skutečností, které se zakoušejí.

(PR)

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA VE FARNOSTI

Ve dnech 15. – 17. 3. se uskutečnila v naší lužské farnosti duchovní obnova s o. Pavlem Ambrosem. **Pavel Ambros** je ředitel Centra Aletti v Olomouci, profesor pastorální a spirituální teologie na Cyrilometodějské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, člen Tovaryšstva Ježíšova a katolický kněz. Ve své publikační činnosti se zabývá problematikou vztahu víry a kultury současného člověka v Evropě, mezináboženského a ekumenického dialogu. Ve svých textech zohledňuje východní i západní tradici. Zabývá se spirituálními a pastorálními otázkami, evangelizací, inkulturací a celou činností církve v dnešním světě, včetně její ekumenické dimenze. Těžištěm jeho odborného zájmu jsou otázky kontinuity a diskontinuity křesťanských tradice, studií křesťanského Východu, cyrilometodějské tradice a ruského náboženského myšlení.

Setkání s o. Pavlem bylo velice výživné. Měl jsem radost z vysoké účasti na jeho přednáškách, i když nás nešetřil a ihned na začátku nastavil poměrně vysokou laťku. Jeho zamyšlení byla vtipná, a jak poznamenala v závěrečném poděkování Lenka P., když mimo jiné řekla, že na jeho tváři byl stále úsměv. Někdo jiný z farníků mi řekl po sobotním setkání: žasnu

nad bohatstvím pohledů, na život z víry díky různým spiritualitám, které v církvi máme. Na mnoha tvářích farníků jsem viděl radost a spokojenost, a to je pro mě odměnou, že jsem zvolil dobře. Sám jsem byl také odměněn, protože jsem s ním mohl prodiskutovat mnoho témat z oblasti současné teologie. Zaujala mě jeho myšlenka o dvojím životě, kterou rozvedl během přednášek: pozemský život (biologický) máme tady jen na určitý čas. Hezky to vystihnul ve svém kázání na Chlumku, kde mluvil o Lazarovi (který byl díky Ježíši Kristu vrácen do života, ale jen dočasně). Výstižně zmínil mimo jiné také důvod, proč došlo k očkování proti covidu. Oč tam šlo? O prodloužení života pozemského. Na křtu jsme dostali nový život. Máme velký dar Božího dětství (proto Ježíš zdůrazňoval, nebudete-li jako děti). Ve svém životě směřujeme ke vzkříšení. Na jeho přednáškách zaznělo mnoho zajímavých témat, myšlenek. V jeho knihách, které nám nabídl, najdeme další podmětnou inspiraci.

o. Josef

Plody postní aktivity

Letošní postní doba se nesla ve znamení postní cesty určené dětem i dospělým, na níž jsme se během putování starali o půdu ve svém srdci.

Kartička první neděle postní nás nabádala vyrýt suché kořeny spolu s nabídkou podnětů, jak bychom to měli udělat. Druhá neděle postní pokračovala dodávat půdě živiny. Třetí neděli postní jsme měli odstraňovat z půdy kamení a o týden později - čtvrtou neděli postní trpělivě okopávat půdu. Za splnění si děti (ale jistě by mohli i dospělí, měli by dostatek odvahy) mohly otisknout barvou, která byla pro každou neděli jiná, svůj prst pod příslušný obrázek na nástěnce. Neboli udělat tzv. „ťupku“.

Velkou radostí byla pátá neděle postní - nebát se zasít, kdy nalezl Vašík jako překvapení a dárek u nástěnky semínka, která chtěl hned po příchodu ze mše svaté zasít a ihned zaúkoloval dědečka, aby mu dal hlínu. Tu mu můj tatínek bleskurychle i s květináčem opatřil a po obědě Vašík

zasel. Vzal výzvu zodpovědně, o semínka se pečlivě staral, a jak zněla výzva následující Květné neděle - zalévat půdu, zaléval. Každý den semínka kontroloval a za dva dny po zasetí se objevily klíčky a poté k jeho velké radosti rostlinky.

Neděle zmrtvýchvstání hlásala - nechat vyrůst, a protože se Vašík dobře staral a nechal vyrůst, vyrostly mu pěkné květinky. A protože se kněz v tuto neděli při promluvě zmínil, že by děti měly přinést květináče, aby viděl, zda opravdu zaseli a zda jim opravdu něco vyrostlo, posíláme alespoň fotografii.

Těšíme se, zda nám bude slunečnice i kvést. Řeřicha už nám přerostla.

Marie Hálová ml.

Modlitba za děti (Terezku Doskočilovou, Gábinku Bratršovskou a Vašíka Hálu), které v červnu přistoupí k prvnímu svatému přijímání a za jejich rodiny

Svatý Josefe, ty jsi držel malého Ježíše v náručí, vezmi do své náruče i tyto děti a vypros jim dar víry a živého setkání s Kristem. Svou přímluvou je chraň od zlého a veď je po správných cestách. Přimlouvej se, prosím, i za jejich rodiče, ať jsou dětem opravdovými svědky živé víry.
Ty ses staral o svatou rodinu v Nazaretě, svěř Bohu tyto rodiny, aby je žádné životní překážky nedokázaly vzdálit od Boha a ochladit jejich vzájemnou lásku.

Papežové

12. papež - Svatý Soter

latinsky *Soterius*, zvaný Dobročinný (*Concordius*) byl dvanáctým papežem katolické církve. Jeho pontifikát se datuje do let 166/167 – 174/175.

Narodil se ve Fondi v Kampánii. Jeho otec se jmenoval Konkordius. Soter byl před volbou za římského biskupa knězem v Římě. Za jeho pontifikátu vládlo kruté pronásledování křesťanů nařízené císařem Markem Aureliem, který chtěl tvrdým způsobem křesťanství zničit. Aby křesťané byli získáni pro státem odsouhlasené názory, praktikovalo se stupňované mučení a popravy se konaly tam, kde mučení nepomohlo. Křesťané umírali také kvůli svatému přijímání. Již jako za Plinia v Bithinii byla šířena pomluva, že křesťané pojídají maso zabitých dětí. Tu pomluvu vymyslel prý někdo, kdo něco zaslechl o přijímání Kristova Těla. A pro některé nepřátele byla vítaným důvodem k mučení věřících.

Soter utěšoval a pomáhal v Římě i na mnoha jiných místech. Svědčí o tom dochované poděkování korintského biskupa Dionýsia, v němž do Říma děkuje za milodary a papežský list. V něm píše: "Byli jste od počátku zvyklý všem bratrům prokazovat různá dobrodiní, obcím posílat podpory, a tak pomáhat v nouzi. Bratrům poslaným do dolů zajišťovat živobytí. Ten zvyk ctihodný biskup Soter nejen zachoval, ale zvětšil, bohatě obdaroval i potěšil z dáli k němu přicházející bratry, jako láskyplný otec ..." A tak Soter proslul účinnou láskou a štědrostí ujímaje se i odsouzenců do dolů.

Z řady jeho nařízení bývá uváděno to, že všichni členové církve mají přijímat Tělo Páně na Zelený čtvrtek. Další se prý týká toho, kdo se nesmí dotýkat bohoslužebných nádob a rouch. Soter také bojoval s pomluvami a zemřel na popravišti. Pohřben byl do vatikánské hrobky a později byly jeho ostatky umístěny u sv. Sixta na silnici appijské.

13. papež - Svatý Eleutherus

Životopisci uvádějí, že pocházel z Nikopole v Epiru, byl synem Abundiovým a stal se jáhnem u biskupa Aniceta. Zpráv o něm je velmi málo, spíše se týkají jeho života v době, když po papeži Soterovi nastoupil na jeho místo na Petrově stolci v roce 175.

Přímo v Římě bylo za něj krvavé pronásledování jen výjimečně, např. nejvíce v roce 177, kdy někteří pochytaní křesťané zemřeli hladem. Mezi

vězněnými v Lyonu byl i stařičký biskup Potin , který na následky mučení ve vězení skonal. Ostatní pak byli o státní náboženské slavnosti Romy vyvedeni do amfiteatru, aby k pobavení ostatním v mukách zemřeli. Někteří byli za živa pečeni, jiní předhazováni šelmám, divadlo končilo usmrcením hocha Pontika s mladičkou

pannou Blandýnou. Mrtvoly všech lyonských mučedníků byly spáleny a jejich popel vhozen do řeky Rhôny.

Papež se cítil duchovním otcem vězněných a mučených křesťanů nejen v Římě. Tam k němu přišel lyonský kněz Irenej, který spravoval svou diecézi se zmíněným biskupem Potinem a informoval ho o lyonských mučednících i o šíření víry v Galii i mezi Kelty a Germány. Stěžoval si i na bludařství a vlastně přišel, aby i on načerpal od papeže informace a napsal spis proti bludům.

V té době současně přišly k Eleuterovi zprávy o novém prorockém hnutí na východě, které vzešlo z montanistického bludařství. Novokřesťan Montan, bývalý pohanský kněz Cybelin, upadal do vytržení ducha a přidaly se k němu ženy Priska a Maximilla a mnohé lidi svedli svým tvrzením. Hlásali, že z nich mluví Duch svatý a oznamuje blízkost soudného dne. Oznámili i místo, do kterého sestoupí nebeský Jeruzalém. Následkem tohoto proroctví vzniklo hnutí, které zachvátilo celou Frýgii, také Asii i Thrákii. Lidé opouštěli rodiny a spěchali do blízkosti sestupu nebeského Jeruzaléma, přestali se starat o zajištění živobytí a další základní potřeby. Nejen, že mnohé bylo považováno za nepřístupné a hříšné, ale na všechny provinilce těžkým hříchem se podle bludu vztahovalo vyloučení z církve. Montanisté chtěli být křesťany vyššího stupně a dokonalosti nad jiné. Před tímto bylo třeba co nejvíc lidí uchránit a to

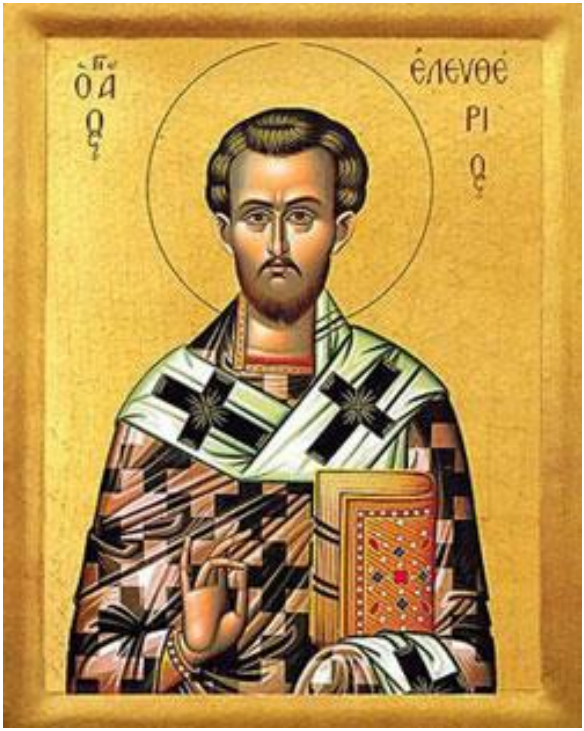

vše byly starosti doléhající na papežovo srdce, který pak radil Irenejovi.

Po smrti Marka Aurelia v r. 180 převzal vládu jeho nehodný syn Commodus a ten se oddával radovánkám a nezřízeným choutkám a za sebe nechal vládnout náčelníka pretoriánů.

Na císařském dvoře měli křesťané zastání v císařovně Marcii, která prý nepřestala být křesťankou, takže ji někteří považovali za jakousi novozákonní Esteru a jejího pěstouna za Mardochea. Ač křesťanům mnoho pomohli, někteří přesto byli zabiti rozeštvaným davem, další byli popravováni na rozkaz nenáviděných úředníků, náčelník pretoriánů dal popravit filosofa Apollonia a soudí se, že i papež Eleuter byl usmrcen katem. Potřebně věrohodné zprávy však chybí, proto to není jisté. Pohřben byl ve vatikánské hrobce.

14. papež - Svatý Viktor I.,

latinsky *Victor*, Jeho pontifikát se datuje do let 186/189 – 197/201.

Viktor I. byl prvním papežem afrického původu a podle všech známek energický muž, který plně uplatňoval autoritu hlavy církve. Protože se stal římským biskupem v době relativního klidu, kdy nebyli křesťané v Římě příliš pronásledováni, mohl se plně soustředit na problémy církve, věnovat se otázkám liturgie a teologie a stíhat heretiky.

Znovu otevřel starý spor mezi východní a západní církví v otázce termínu Velikonoc. Již papež sv. Pius I. stanovil, že vrcholným svátkem Velikonoc je vzkříšení Ježíše Krista, a dnem svátku určil neděli (Hod Boží Velikonoční). Východní církev však slavila jako vrcholný den Velikonoc den ukřižování Ježíše Krista a tento svátek kladla na čtrnáctý den měsíce Nisan podle hebrejského kalendáře, a to bez ohledu na to, na který den v týdnu svátek připadl. Tento termín jednak koincidoval se židovským svátkem Pesach a jednak to přinášelo i potíže s účastí věřících na bohoslužbách. Viktor I. hodlal tento spor řešit dokonce vyobcováním odpůrců z církve. Tomuto krajnímu řešení se snažil zabránit svatý Ireneus, a východní křesťanské obce se nakonec přizpůsobily.

Sv. Viktor I. také zavedl latinské bohoslužby. Až do té doby byly mše slouženy v řečtině. Také pastýřské listy, teologické spisy a korespondenci psal papež latinsky, neboť latina byla užívána v severní Africe, odkud pocházel. Univerzálním jazykem křesťanů se však latina stala až později, v polovině čtvrtého století.

Sv. Viktoru I. se také připisuje stanovení základních zásad církevního soudnictví a zákaz používání skleněných a dřevěných nádob při bohoslužebných obřadech.

Přesná doba a způsob jeho umučení i místo jeho původního hrobu (pravděpodobně římské katakomby) není přesně známo.

Zajímavostí je, že jeho ostatky se v 17. století dostaly na Moravu a jsou uloženy na sv. Kopečku u Olomouce. Barokní nápis na jeho rakvi v poutním chrámu na olomouckém Svatém Kopečku jej označuje za prvomučedníka římského. Jeho náhrobní kámen se nachází na schodišti (vlevo na stěně při vstupu do prvního patra s dobře čitelným latinským nápisem) musea v africkém Tunisu, hlavním městě Tuniska, ostatky spočívají v prosklené rakvi na pravém pilíři klenby kostela Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku v Olomouci (nyní jsou ostatky sv. Viktora I. součástí monumentálního sousedního barokního jižního oltáře, na pilíři je od 17. května 2015 umístěn relikviář s ostatky – krví – sv. Jana Pavla II., na památku 20. výročí jeho návštěvy této baziliky a jeho zdejšího setkání s

mládeží, poté co svatořečil na statisícovém shromáždění v Olomouci-Neředíně sv. Zdislavu a sv. Jana Sarkandera).

15. papež Svatý Zefyrinus † 20. prosince 217

Jeho pontifikát tak trval téměř dvacet let. V úřadu římského biskupa nahradil svatého Viktora I. Poté, co 20. prosince 217 v Římě zemřel, jej na papežském stolci vystřídal jeho hlavní poradce, sv. Kalixtus I.

V průběhu Zefyrinova pontifikátu v Římské říši výrazně vzrostlo pronásledování křesťanů. Císařem byl v té době Septimius Severus, který vynakládal značné úsilí na to, aby sjednotil říši pod jedním náboženstvím. V roce 202 vydal dokonce edikt, který pod přísnými tresty zakazoval konversi ke křesťanství.

Svatý Zefyrinus mimo jiné ustanovil, že děti mají přistupovat k prvnímu svatému přijímání až ve čtrnácti letech, kdy jsou již schopné rozumově pochopit význam této události. Toto ustanovení bylo v církvi dodržováno až do počátku 20. století, kdy papež sv. Pius X. snížil věkovou hranici na 7 let.

Zefyrinus byl syn Habundiův, prostý, nesečtělý Říman, o němž mnozí podle jména soudí, že byl jedním z propuštěných otroků podobně jako Kalist, jehož schopnosti Zefyrin znal. Povolal ho proto do Říma hned poté, co se stal římským biskupem a jmenoval prvním jáhnem i správcem cemeterií u appijské silnice. Jednalo se o pohřebiště Praetextatovo, Domitillino a Lucinino. Z nich Kalist vytvořil jádro rozsáhlého podzemního křesťanského hřbitova - katakomby. Jako jáhen se také stal Zefyrinovým rádcem. Oba měli sklon řešit raději praktické stránky života, zejména za Severova pronásledování, které patřilo k nejhorším.

V římské Církvi však přibývalo vzdělaných mužů i plodných spisovatelů. K nim patřil Hippolyt, kněz od tiburtinské brány. O něco později přišel do Říma jeden z nejučenějších, ředitel katechetické školy alexandrijské, Origenes. Přicházelo sem také mnoho myslitelů a učitelů hlásajících bludnou nauku, kteří se zde snažili získávat své přívržence. Spor týkající se nauky o nejsv. Trojici vedli proti sobě Sabelliovi monarchiáni a

Hippolytovi trinitáři. Hippolyt učil, že mezi třemi božskými osobami jsou přesné rozdíly, ale jeho učení o podřízenosti Syna Otci, katolické nauce neodpovídalo. Monarchiáni zase považovali Otce, Syna a Ducha svatého za různé projevy jedné božské osoby.

Zefyrin váhal se zakročením proti Sabelliovi, protože si přál pokojná řešení, ale tím vzbudil u Hippolyta a jeho stoupenců odpor. Jeho slova: *"Neznám než jediného Boha, Ježíše Krista, a mimo něj nikoho jiného, kdo by byl umřel a trpěl. Ale není to Otec, který trpěl, nýbrž Syn,"* byla pro stranu stoupenců Hippolyta neuspokojivá. V papeži i jeho jáhnu viděli nevzdělance, začali je nenávidět a hanit. Tou dobou v odlehlých krajích, zejména v Africe bylo rozpoutáno kruté pronásledování křesťanů. Při něm zemřely např. Perpetua a Felicita (pam. 7. 3.). Podle ukrutností někteří věřící již začali usuzovat, že začala doba antikrista. V samotném Římě nebylo pronásledování křesťanů tak drastické, už vzhledem k tomu, že císař Severus jich měl dost ve svých službách, dokonce i kojná císařského synka Caracally byla křesťankou. Jistým nebezpečím byla císařovna Julia Domma, dcera Bassiána, syrského velekněze z chrámu Heliogabalova v Emese. Soustředila kolem sebe společnost tzv. římských krasoduchů, s úmyslem sjednotit všechna božstva v jedno. Lidem v jejím okruhu se zalíbila pythagorejská kázeň. Císařovna si vyhlédla za vzor pythagorejského asketu Apollonia z Thyany z I. stol. a Filostratusovi dala za úkol sepsat legendární životopis tohoto divotvůrce, který měl zastínit Krista a jeho evangelium. Na císařském dvoře začalo prosazování tohoto dalšího bludného náboženství a nějakou dobu se udrželo.

Všechny tyto bludné proudy, s různými vlnami pronásledování, se snažily zamávat s Petrovou lodičkou, řízenou po 18 let papežem Zefyrinem a vyostřily se v pontifikátu následujícího papeže.

Po své smrti byl jako první z pontifiků pochován v cemeteriu u silnice appijské - v Kalistových katakombách.

Pokračování příště PR

Koncert

Spolek Chlumek vás srdečně zve na koncert Vokálně-instrumentálního souboru VOX HUMANA (česky: lidský hlas).

Jde o komorní společenství spojující amatéry i profesionály, kteří mají rádi duchovní hudbu (obzvláště z období baroka a renesance). Skládá se z části vokální (desetičlenný komorní soubor, který pracuje pravidelně) a z části instrumentální (příležitostný barokní orchestr složený z profesionálních hudebníků, kteří se barokní hudbou zabývají, jako např. Filip Dvořák - cembalo, Petr Mašlaň - cello, Dalibor Pimek - cello, Jiří Sycha - housle, Jan Hádek – housle, Rut Rausová - gamba aj.).

Souboru záleží na tzv. autentické interpretaci (vychází z obsahu sdělení, z liturgické funkce skladeb a usiluje o přirozenost zvuku – proto: vox humana). Vystupují nejraději v kostelích při bohoslužbách či pořádají koncerty duchovního rázu (s průvodním slovem, společným chorálem atp.). Soubor funguje delší dobu v různých obměnách od r. 1995 (Vocatus pod vedením Tomáše Najbrta, od r. 2009 v komornějším uskupení jako Vox humana). Soubor nyní řídí Luboš Raus.

V Luži zazní velikonoční program sestavený z děl převážně německých barokních mistrů jako H. Schütz, M. Praetorius. J.M. Bach. Nejzávažnější částí programu bude kantáta od D. Buxtehudeho „Herzlich lieb hab dich, o Herr“ a část kantáty od J.S. Bacha, napsané pro nedělní Vzkříšení Christ lag in Todesbanden („Kristus byl spoután smrtí“).

Koncert se uskuteční v neděli 12.5.2024 od 15:00.
Vstupné je dobrovolné.

velikonoční
koncert
souboru
VOX
HUMANA
na Chlumku v Luži
v neděli 12.5.2024 v 15:00
zazní velikonoční program sestavený z děl převážně
německých barokních mistrů:
H. Schütz, M. Praetorius, J. S. Bach. D. Buxtehude
vstupné dobrovolné

… a další koncert

Setkání

Přišla jsi ke mně, Maria. Vstoupila jsi dovnitř,
dovnitř do mého dumu, do mého bytu, do mého pokoje.
Překročila jsi práh, prah ke mně.
Přišla jsi ke mně,
protože jsi se svým Dítětem v náručí.
Chceš mu přinést jeho blízkost, jeho požehnání
a říci mu: Nejsi sama!
Teď je na mně, abych překročila práh,
práh k tobě, k tvému dítěti, k Ježíši.
Pokaždé se znovu pokusil,
odtrhnout se od všedního dne,
od toho, co se mu zdá tak důležité,
přejít přes práh mé nechuti,
přes práh mých mnoha termínů a povinností,
přes práh mého strachu a ticha,
protože nevím, co potom přijde:
možná klid, možná neklid,
radost nebo smutek.
Ale protože jsi nyní přišla ke mně, Maria,
chci i já přijít k tobě.
Na okamžik zůstat u tebe
a říci ti: nenechám tě samotnou.
Maria, díváš se na mne,
Docela tiše, docela klidně,
tak vyrovnaně, a přece, a tak soustředěně,
soustředěná na mne, pouze na mne.
Cítím se, že se o mne zajímáš.
Cítíš se mnou, rozumíš mi.
Přijímáš vše do svého srdce.
A vyzařuješ pokoj,
blahodárný pokoj, v němž se i já zklidním.
Nic neříkáš, Maria, jenom naslouchá.
Mnoho už dávno víš,

vždyť jsem ti to tak často vyprávěla.
Ale to tě neruší.
Tvůj jasný, klidný pohled mě povzbuzuje právě k tomu,
vyprávět ti toho ještě víc,
otevřít ti srdce, pozvat tě do nitra.
Nepotřebuji ti nic předstírat, dělat, že stojím nade vším.
Nic ti nevadí, když mi tečou slzy a selhává hlas:
Vždyť je tu velké utrpení, které mne skličuje,
těžká nemoc, proti které se vzpírám,
jsou tu starosti o budoucnost.
Problémy s partnerem, s dětmi, s rodiči partnera nebo soused,
zklamání druhých i ze mne samé,
závislost, které se nemohu zbavit,
bolesti, které stravují mé fyzické a psychické síly,
vina, která mne tíží, obava ze selhání na pracovišti,
a ještě mnoho jiného.
Maria, člověku dělá dobře být u tebe.
Prostě odpočívat s pohledem upřeným na tebe a na tvé Dítě.
Mám pocit, že mi rozumíš a přijímáš mne, takovou, jaká jsem.
Maria děkuji, že jsi.
Děkuji, že jsi přišla. Podáváš mi své dítě, Ježíše.
Dívá se na mne a jeho pohled říká:
Neměj strach, neboj se!
Vždyť já jsem s tebou! Jsem tě vykoupil!
Místo v náručí mé Matky patří době.
Tak jako provázela celý život mne,
tak provází i tebe.
Dal sem ti svou Matku Marii za maminku,
abys i ty – jako já – měla domov.
Srdce mé Matky tluče pro tebe:
Nyní – vždycky – navěky.
Nikdy nejsi sama!

Schönstatt

Chlumecké poutě

I. chlumecká pouť
„Třešňová“ (Navštívení):
Neděle: 7. 7. 2024, mše svaté:
8:00 P. Josef Hubálek
9:30 Mons. Pavel Boukal
11:00 P. Jan Pecháček, novokněz

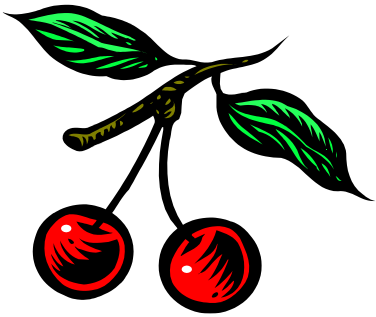

Svátostné požehnání: 14:30

II. chlumecká pouť
„Okurková“ (Nanebevzetí):
Neděle: 18. 8., mše svaté:
8:00 P. Petr Havlíček SJ
9:30 P. doc. Petr Chalupa, Th.D.
11:00 P. Jaroslav Kolbaba

Svátostné požehnání: 14.30

III. chlumecká pouť „Švestková“ (Narození):
Neděle: 8. 9. mše svaté:
8:00 P. Josef Hubálek
9:30 P. Miroslav Herold SJ
10.45 přednáška: P. Miroslava Herolda SJ, Ph.D.,
"V čem nás může barokní doba inspirovat dnes"?

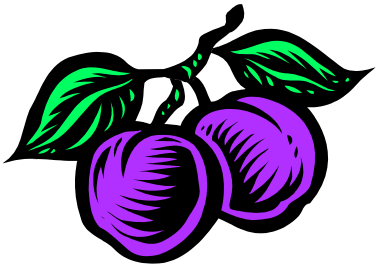

Svátostné požehnání: 14.30

Svatováclavská pouť
Sobota: 28. 9.
Mše sv. v **9:30** P. Filip Mareš SDB

Chrám P. Marie Pomocné na Chlumku v Luži.
Po celý čas poutí bude příležitost ke svátosti smíření.

Aktuální informace najdete
na webových stránkách farnosti:
https://chlumek.estranky.cz

Trocha nekorektního humoru…??? …dnes zatím ne…. alespoň dočasný konec této kapitoly v časopisu…

S trochou lítosti tuto kapitolu v časopise alespoň dočasně ukončuji, protože jsem se doslechl, že někoho pohoršuje její obsah, že zesměšňujeme církev, Pána Ježíše, Stvořitele i věřící. A jsme takto celá redakce očerňování v širokém okolí. Nic z toho ale není pravda. Vtipy velmi pečlivě třídím a zvažuji, které ano a které ne. Možná, že některé byly na hraně, ale nic ani náznakem vulgárního ani znevažujícího jsem nezveřejnil a zcela jistě jsem nikdy nechtěl církev nebo Pána Ježíše zesměšňovat či hanobit. Pakliže to tak pro někoho vyznělo, tak se mu tímto omlouvám. Cílem mělo být pobavit, ne pohoršit. Každý máme hranici únosnosti nastavenou jinak, a co mě přijde v pohodě a zasměju se tomu, to už může někoho ostatního pohoršit. To chápu, ale pomalu se tak dostáváme do situace přílišné korektnosti, kdy se budeme bát cokoliv říci, abychom druhého nepohoršili nebo neurazili, jako to mají třeba muslimové v otázce víry, Koránu nebo Mohameda.

Takže alespoň na chvíli bude pauza, aby se situace uklidnila, i když si myslím, že většina čtenářů měla tuto část časopisu ráda.

Stejně si ale myslím, že Pán Ježíš se smál rád, rád se bavil, byl jistě skvělým společníkem a uměl si ze sebe udělat legraci, i když před ním byl největší úkol Dějin spásy a mnohdy mu do smíchu nebylo.

Výběr vtipů byl na mě, takže pan farář otec Josef je v tom nevinně a Vaše připomínky a výtky proto prosím adresujte mě - a ne jemu.

Svatý Filip Neri nepovažoval veselost za hříšnou:

„Buďte veselí, synáčkové! Nechci jen, abyste se dopouštěli hříchů. Ale abyste byli veselí, to chci. Veselý duch dobývá snadněji křesťanské dokonalosti než duch zádumčivý. Pokračuj synu v tom svém veselí, protože to je nejlepší cesta k dokonalosti…Nechci úzkostlivost ani trudomyslnost!“

Co dodat, zakončím existenci této kapitoly citátem, který byl v záhlaví každého čísla - **Křesťan, který se nedovede smát, ztrácí kus svého světla pro tento svět –** Don Diego Goso (PR)

Ahoj holky a kluci!

Krok za krokem celým církevním rokem

Víte, že květen je mariánský měsíc, v kterém oslavujeme Pannu Marii jako naši nebeskou maminku? Proto se konají **májové pobožnosti**.

V květnu stále trvá **doba velikonoční** s několika slavnostmi:

Nanebevstoupení Páně *(9. 5.)*

Když uplynulo skoro šest týdnů od zmrtvýchvstání, setkal se Ježíš se svými jedenácti učedníky na hoře, kde k nim naposledy promluvil a ujistil je (dokážeš to přečíst?):

Elh, áj mesj s imáv op ynchešv ynd ža od ecnok atěvs!

.....

Potom Ježíše zahalil mrak a učedníci ho již nespatřili.

Deset dní po Ježíšově **nanebevstoupení** nastaly letnice, kdy Hebrejci přicházeli do Jeruzaléma ze všech zemí. Apoštolové se také shromáždili v domě. Náhle sestoupil přislíbený **Duch svatý**: dům se zachvěl hukotem prudkého vichru a nad každým se zjevil .....(spoj čísla čarami a jistě poznáš, kdo).

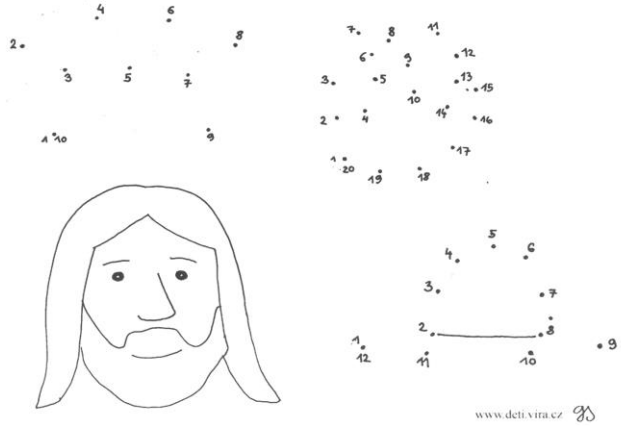

Sesláním Ducha svatého (19. 5.) končí doba velikonoční a následuje **liturgické mezidobí**.

Věříme, že **Bůh Otec** nás stvořil a stará se o nás, jeho **syn Ježíš Kristus** nás vykoupil svou smrtí a přímluvce **Duch svatý** nám pomáhá**.** Těmto třem osobám říkáme ***Nejsvětější trojice*** *(slavíme ji 26. 5.)* – najdi cestu od každé osoby k jednotě uprostřed. Bůh Otec

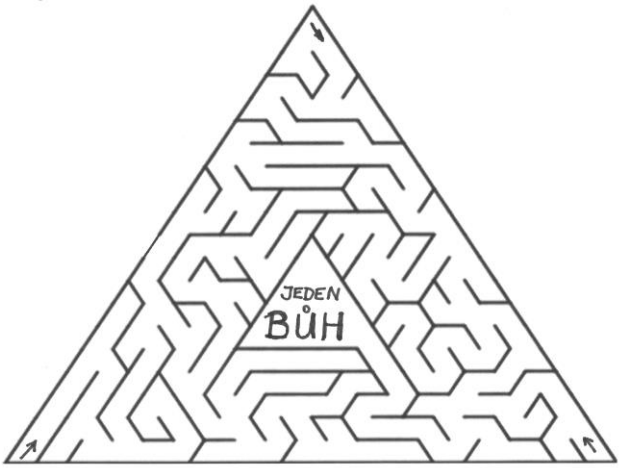

Syn Ježíš Duch svatý

Dále budeme slavit slavnost ***Těla a krve Páně*** *(30. 5.)*, slavnost ***Nejsvětějšího srdce Ježíšova*** *(7. 6.)*, slavnost ***Narození sv. Jana Křtitele*** *(24. 6.)* a slavnost ***sv. apoštolů Petra a Pavla*** *(29. 6.)*.

A pak už budou prázdniny…

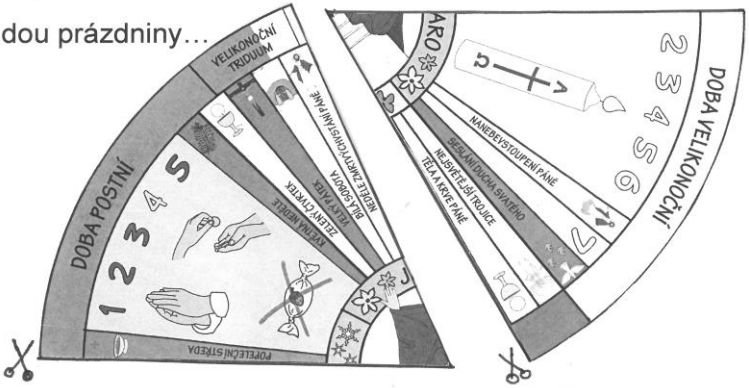

(MDM)

Informace

- V kostele na Chlumku za zadními lavicemi je umístěna pokladnička, kam také můžete přispět na **opravu kostela ve Voleticích** - **transparentní účet,** na který můžete přispět na opravu kostela ve Voleticích - **000000-6012186399/0800**. Za dary Pán Bůh zaplať.

Předpokládaný pastorační program v Luži 2024

- Koncert na Chlumku /pořádá Město Skuteč - 16.00) 28. 4.
- Koncert - soubor VOX HUMANA (česky: lidský hlas) 15.00 na Chlumku 12. 5.
- Kněžská pouť v Luži na Chlumku 20. 5.
- Farní den v Luži 19. 5.
- Bohoslužba smíření za oběti II. světové války s o. Jaroslavem Brožem 26. 5.
- Poutní mše sv. Jenišovice 8.00 26. 5.
- Noc kostelů na Chlumku - od 18.00 koncert Cantus amici Pardubice 7. 6.
- Koncert na Chlumku před 1. poutí – Pražákovo kvarteto 6. 7.
- 1. pouť „Třešňová“ 7. 7.

Chlumeček číslo 3/2024 (květen - červen)
Redakce: P. J. Hubálek (oJ), Š. Kostelecká (ŠK),
M. Doležalová (MD), P. Remeš (PR), *Marie Doležalová ml.* (MDM)
Uvítáme vaše příspěvky i pomoc při tvorbě časopisu – kontaktní email
Pavrem@seznam.cz
uzavírka příspěvků na červenec 2024 je 25. 6.2024
Neprodejné, pro vlastní potřebu.
Vydává: Římskokatolická farnost Luže, Komenského 137,
tel: 469671110, č.účtu 1142883309/0800, web: http://www.chlumek.net